

Evidentment NP àrab, probablement de l'arrel *ḏny* 'ser malaltís, esllanguir-se', general en àrab i també hispànica: «*macescere*», amb l'adj.-participi *dānī* «maladif» (Belot, 439b), *RMa* 465.11. Usat en l'onomàstica algeriana: *dānī* i *dānī*, amb femení *dāniya*, també *Bu-Dānī* (GGAlg. 114). El més versemblant és que *Avendanya* vingui de *Ibn ad-Dāniya* 'fill de la flaca o delicada'. No cal dir que *v-n* > *m-n* per la usual propagació de la nasalitat; i amb una contracció haplògica: *-n-ad-dan* > *ndan*. A Cabanes de l'Arc: *Mas de Mendanes* (xxix, 126.14), de *Ibn Dānī*, amb plural català. *Aventambluç*, Alfaç d'~, te. d'Alzira. Veg. *Tamlús*, *Ibn-*

Aventí fou nom de sant, amb devoció en els nostres Alps Pirineus. A Cerd.: *Puigmentí* o *Pujamentí*, te. Sta. Llocaia (xxiii), amb propagació de la nasalitat. *Serrat de Sant Amèntiu* pall., te. d'Estaron (xxi, 164), amb la caiguda bascoide de la -N- intervocàlica, explicada en E. T. C. I, 124.

Aversó NP (→ NL) (1251, 1491), V. *Savassona*

AVET

: Fóra ben poc útil donar-ne cites: NLL a grapats.

Curiós *l'Avet Coronat*, NL probablement referent a un exemplar, esmotxat de tal manera que les branques altes li quedaven formant-li com una corona. Un de Cerdanya serví —en el curs de les negociacions castellano-franceses encaminades a la infame repartició de Catalunya— com a punt d'orientació dels passos previs, negociant sobre el punt per on tallarien el gras bocí: «el lugar que dizen *l'Avet Coronat*, que cae cerca al valle de Querol» escriu un diplomàtic madrileny (alias «español»), amb lletra dels Ss. xvi-xvii (ms. 133, fons esp. B. N. P., fº 66).

Font dels Avets, a l'alt Berguedà, marca el trifini ('33 × '5) de Castell de l'Areny amb La Nou i Malanyeu (xxxviii, 121.2, 121.3, 125.3); *Font de Pla-d'Avet* dalt de Barballeixa, a Saorra (xxvi, 131.8).

Avetosa col·le., sovinteja en Top.: *L'Avetosa* (pron. -úza), gran boscúria al SO. de Vallestàvia (xxvi, 191.1), '10 × '60; i passim. Però en NLL sobreviu la forma *L'Avedosa*, regular fonèticament (puix que ABIE-TEM tenia -T- simple, i la -t d'*avet* vingué només de la posició final): així a Pallerols del Cantó (Urgellet, xxxviii, 3.15, 3.17, '57 × '23). En mala grafia: *La Badosa* mas en el vessant esq. de l'alta Vall del Bac (Garrotxa), prop del límit de Bianya (1930), i certament en altres valls pirinenques, encara que a Arles avui sé només *Can badúza*, com a nom d'una casa vella i molt coneguda, dins el poble (xxiv, 98.15); i cogn. emp.: Josep *Badosa* era un dels companys de la cobla de Pep Ventura, c. 1860 (Coromines, *Pep Tenora*, 68, 69). Amb la pèrdua de la -s-, molt estesa en Top. del NO, en aquest sufix col·le. (i cf. *DECat*, s. v. *clara*, *donzell*, *galdós*, *gargalla*, *salze*). *L'Avedoga*; i després *La Bedoga* (*DECat* iv, 365b33), al qual dedicarem article a part.

Sembla que se'n formà un col·le. *Aveda* (paral·lel a

faja/faig, *verna/vern*) (*DECat* i, 738b41), si bé difícil, naturalment, de distingir de *veda* 'vedat'; la -t- analògica que ja hem vist en *avetosa*, fa que es trobi també *Aveta*: *Serra de l'Aveta* prop de Ceret. Damunt Sta. Fe de Montseny: *Passavetes* (*Font de ~*); a la qual el nom li ve, suposo, del viaraney que hi arriba creuant la бага; anàlogament *Passaver* a Cerdanya, prop de Dorres. Per a *Cosalavet* < *Coll de l'Avet*, veg. l'evolució fonètica en E. T. C. I, 136.

AVIA

1) Poble del Berguedà.

PRON. MOD. *abiá*, oït a Capolat (1932).

DOC. ANT. *Avizano* a. 888 (*Marca Hi*. 818); «in loco vocabulo *Avizano* (bis) --- qui in castro *Clairano* habitant --- usque in fines de *Berga* ---» a. 907 (doc. de l'arx. monacal de Serrateix, comunicat pel P. Caresmar a la col·le. Mor. III, fº 224); «in *Avihano*» a. 983 (Serra V., *Pinós Mtp.* III, 90); «*Avizano* --- Clerano --- Viver --- Gallano ---» 983 (*Villan*. x, 265); «Rdus. d'*Avidani* --- R. de *Avidani*, Rdo. de *Avisano*», docs. de 1174 i 1173, *Cart. de Poblet*, 187, 182; «parròquia d'*Avià*» 1359 (*CoDoACA* XII, 62, 69).

2) De AVITIANUM, derivat del NP II. AVITIVS (p. ex. en *CIL* VI, 329).

Del mateix origen: 2) *Vià*, Cerd. agre. d'Odelló: *Avizano* 839, *Acte C. SdUrg.* (PPujol, núm. 113, amb variants *Avida* i *Avizà*); «in Cerdania, in villa *Avizano*» a. 966, *Avizano* 979, *Avizano* 1011, *Avidano* 1163, amb cites més explícites en el treball d'Aebischer (*Top.* 65); *Avià* a. 1408 en l'*InuLC* (s. v. *caure*, part. *ca(s)uta*) es deu referir al cerdà *Vià*, més aviat que al de Berga.

Les objeccions que es fa a ell mateix Aebischer (sense rebutjar l'etimologia ja trobada per M-Lübke) em semblen infundades i ben supèrflues, encaminades, com sempre, a lluir la seva enorme erudició (admirable, cert, en aquest terreny, que sovint li serveix, però no sempre, per suplir la deficiència del seu saber en lingüística catalana, en rigor crític): no tenen cap abast per a això alguns escrúpols que emet, i tampoc el que creu veure:

3) en el nom de *Valldevià* emp., agre. de Vilopriu, esmentat com *Valle d'Aviano* a. 1316 (*Esp. Sagr.* XLIV, p. 309): car aquesta *de* no val en absolut com indicatiu que *Aviano* s'usés com a NP en romànic, tan poc com ho seria mirar així la construcció *ciutat de Barcelona*, o *riu de la Sènia* (per més que en alemany es digui *die Stadt Barcelona!*).

Altament no sols hi ha bastants germans occitans, com *Vizan*, de Vauclusa, *Avizac* (Haut-Pyr.) i *Avezac* (Erau); sinó també els descendents del derivat en -ACUM al N. de França: *Azy*, *Azé*, *Azat* (Dauzat).

Dauzan cº de Mont-real del Gers (Polge, *Rev. Int. On.* XVII, 35) em fa més escrúpol, no pas per l'aglutinació parcial de AD locativa, sinó per si —com diu Polge— fou (ve d') *Avezan*: car ni aquesta *e* ni la d'*Avezac* (HPyr., admès per Skok) no lliguen amb la *ī* llarga del II. AVITIVS. Pròpiament aquest era un apel·latiu